

De wilde ganzen van Kerstmis

Er was eens een man die niet in God geloofde en hij had er geen moeite mee dat aan anderen duidelijk te maken. Zijn vrouw geloofde echter wel en ondanks zijn kwetsende uitspraken leerde ze haar kinderen over Jezus. Op een besneeuwde kerstavond maakte ze zich klaar om met de kinderen naar de kerkdienst te gaan in het kleine boerendorpje waar ze woonden. Zoals gewoonlijk vroeg ze haar man om mee te gaan, maar dat weigerde hij beslist. “Zo’n stom verhaal,” zei hij boos. “Waarom zou God naar de aarde komen als een mens. Wat een onzin.” Zijn vrouw vertrok met de kinderen en hij bleef mopperend achter in zijn luie stoel. Het begon hard te waaien en al snel raasde er een sneeuwstorm door de velden. Opeens hoorde hij een luide bons. Er was iets tegen de deur gekomen. Hij probeerde naar buiten te kijken, maar er was niets te zien. Toen hij de deur voorzichtig opendeed zag hij tot zijn verbazing een groepje wilde ganzen op de grond. Op weg naar het zuiden waren ze door de storm overvallen. Daar zaten ze, verkleumd, zonder voedsel en onderkomen tegen de storm. Ze flapperden angstig rond. De man had wel een goed hart en wilde wel helpen. ‘In de schuur is het warm en droog. Daar kunnen ze uitrusten tot de storm voorbij is.’ Hij liep naar de schuur, deed de deuren open en riep tegen de ganzen dat ze binnen konden komen. Maar de ganzen bleven maar rondfladderen en durfden niet binnen te komen. Toen de man begon te schreeuwen werden ze nog zenuwachtiger. Het hielp niets. Hij probeerde het met brood en uiteindelijk poogde hij ze boos naar binnen te drijven, maar de ganzen vlogen in paniek op en neer. “Begrijpen ze dan niet dat de schuur de enige plaats is waar ze de storm kunnen overleven?” riep de boer vertwijfeld uit. Als ikzelf een gans was kon ik ze de weg wijzen...” Toen kreeg hij een idee. Hij ging de schuur binnen en haalde een van zijn eigen ganzen. Hij ging voorzichtig achter de wilde ganzen staan en liet toen zijn eigen gans los. Het dier fladderde direct terug naar de warme schuur. En de wilde ganzen? Een voor een volgden ze naar de veilige schuur. Opeens realiseerde de man zich met een schok dat hij net had gedacht dat hij wel iets voor ze had kunnen doen als hij zelf een gans was. En was hij niet eerder op de avond boos tegen zijn vrouw uitgevallen dat het onzin was dat God als mens naar de aarde was gekomen? Opeens was het alsof de puzzel helemaal paste. ‘Dat is precies wat God had gedaan. De mensen waren verdwaald en op het randje van de dood, maar God had Zijn zoon gestuurd in de gedaante van een mens zodat hij de weg kon wijzen naar de veilige schuur.’ Er bloeide nieuwe hoop in zijn hart. In een flits begreep hij waar het met Kerstmis allemaal om ging en zijn ongeloof smolt weg, als sneeuw voor de zon. Buiten, in de kou, viel hij op zijn knieën en bad hij zijn allereerste gebed: “Dank U God, dat U als mens bent gekomen om mij uit de storm te verlossen!”

